

Skatinimas teisingumui

Pagrindinės eilutės: „Jei sakome, kad neturime nuodėmės, apgaudinėjame patys save, ir tiesa nėra mumyse. Jei išpažįstame savo nuodėmes, Jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų neteisybių.“
1 Jono 1:8,9

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
1 Jono 1:5-10; 2:1-8

Mokslininkai mano, kad šis laiškas buvo parašytas apie 90 m. po Kr. Tuo metu krikščionybė buvo pasiekusi nemažą populiarumą, o tikintieji buvo išsibarstę po visą pagonišką pasaulį. Daugelis krikščionybės aspektų patiko to meto graikų filosofams. Tačiau jie siekė ją suderinti su savo pagoniškomis filosofijomis, ir daugelis tapo vadinamaisiais „krikščioniškais filosofais“. Apostalas Paulius įspėjo, kad tai yra „priešingos idėjos, klaidingai vadinamos žiniomis“. 1 Timotiejui 6:20

Jono laiškas buvo parašytas siekiant sustiprinti krikščionis prieš šiuos filosofų griauinančius mokymus. Jis ragino juos laikytis tik Jėzaus ir apaštalių doktrinų ir laikyti šiuos filosofinius mokymus melu. Visi tokie klaidingi mokytojai turėjo būti laikomi „daugelio antikristų“, arba Kristaus priešininkų, atstovais, apie kuriuos apaštalas Jonas įspėjo, kad jie „net ir dabar“ yra pasaulyje. 1 Jono 2:18

Jono tikslas rašant šį laišką buvo paskatinti juos gyventi teisiai: „Aš rašau jums, vaikeliai, nes jūsų nuodėmės yra atleistos jo vardo dėka. Aš rašau jums, tėvai, nes jūs pažinote tą, kuris yra nuo pradžių. Aš rašau jums, jaunuoliai, nes jūs nugalėjote piktąjį. Aš rašau jums, vaikeliai, nes jūs pažinote Tėvą. Aš rašau jums, tėvai, nes jūs pažinote Tą, kuris yra nuo pradžių. Aš rašau jums, jaunuoliai, nes jūs esate stiprūs, ir Dievo žodis pasilieka jumoje, ir jūs nugalėjote piktąjį.“ 1 Jono 2:12-14

Šio laiško rašymo metu apaštalas Jonas buvo gana senas. Dėl savo patirties jis tapo labai švelnus ir todėl labai švelniai kalbėjo tiek brandžiems, tiek naujiems tikėjime. Jis norėjo, kad jie suprastų, kokia svarbi yra atsakomybė susilaikyti nuo nuodėmės, toliau gyventi Dievo meile ir taip bręsti Kristuje.

Verta paminėti, kad dauguma krikščionių niekada nepatiria visos džiaugsmo, ramybės ir palaiminimo pilnatvės, kurią jie galėtų turėti. Daugelis tenkinasi

pirminiais Kristaus doktrinos principais ir, kaip „kūdikiai“, neina toliau, kad visiškai išplėtotų šiuos principus aukojimu ir tarnystėje. (1 Korintiečiams 3:1). Jonas norėjo pažadinti tikinčiųjų protus ir širdis, kad jie įvertintų ir naudotųsi savo privilegijomis Kristuje, kad taip jie galėtų augti ir tobulėti Jame.

„Tai, kas buvo nuo pradžių, ką mes girdėjome, ką matėme savo akimis“, nuo Jėzaus tarnystės pradžios, buvo Jono liudijimas. (1 Jono 1:1). Jis ir kiti apaštalai matė Kristų jo gyvenime ir mirtyje; jie matė jį po jo prisikėlimo; jie žinojo, kad tai tiesa. Apaštalai prarado viską, skelbdami Tiesos žodį. Filipiečiams 3:8

Liudijimas, kuriuo remiasi krikščioniškas tikėjimas, yra ne žmogaus, bet Dievo. Žmogus neturėjo jokio liudijimo šiuo klausimu, kurį būtų verta išklausti, kol Dievas neprašė, pirmiausia per Jėzų, o vėliau per apaštalus. Kadangi jie matė ir pažino Jėzų, mes turime jų tikrą liudijimą, ir jų „liudijimas yra tikras“. Jono 21:24